

[Lilli Gyldenkilde]

noget argument for at sige, at vi ikke skal gå ind for vort forslag, for så koster det jo næsten ingen penge.

Nuvel, der er ikke vilje til at gøre det, vi foreslår, og det må jeg så se i øjnene, men nu har vi altså prøvet at lægge en tredje model frem.

Det lyder fra forskellig side, også fra fru Jytte Andersen: Vi forstår problemet, og vi vil gerne være med til at løse det, modellen duer bare ikke. Og så peger man på en model, som man godt ved heller ikke duer. Jeg må derfor sige: Jamen så kom med en model, der duer. Lad os prøve, om vi kan finde en model, hvis viljen er til stede, og det tror jeg den er hos fru Jytte Andersen og i fru Jytte Andersens parti. Det var rart, hvis vi så kunne nå frem til at finde en model, som efter et politikskift, som jo må komme på et eller andet tidspunkt, kunne blive en realitet.

Jeg er naturligvis ked af, at man har så lidt forståelse for dette problem. Det er småbørnsforældre, der er tale om, og jeg mener, det er en fordel for børn, at de har en pasningsmulighed. Det er ikke alle, der er enige i det, men jeg må sige – og det ikke mindst til arbejdsministeren og til hr. Svend Åge Petersen – at på trods af arbejdsløshed er der visse steder, hvor erhvervslivet ikke kan få den arbejdskraft, de egentlig kunne bruge, fordi der ikke er børnepasningsmuligheder nok.

Der er kommuner, som har et dårligt skattegrundlag osv., og som gerne vil have erhvervsliv til sig, men de samme kommuner kan ikke stille med den service, som moderne mennesker vil have, og derfor får de ikke trukket erhvervsliv til deres by.

Man skal også lige være klar over, at dette her vender begge veje rundt, og man kan ikke afvise det med nogle gammelmandsliberalistiske tankegange, som er fuldstændig ude af trit med den tid, vi lever i.

Jeg skal slutte med at sige, at vi skal undersøge det med revaliderer i udvalget, og jeg vil da håbe, at der er nogle af dem, der har rettet henvendelse til mig, som vil dukke op og forklare, for jeg kan forstå, at der er mange, som ikke har nogen anelse om, hvilke problemer man har, når man er på revalidering og ikke kan få de 5 ugers arbejde bagefter. Man har egentlig, når man er på revalidering, bevist sin ståen-til-rådighed for arbejdsmarkedet, for ellers kan man ikke blive revalideret, og revaliderer kan ikke

forstå, at de, når de er færdig med en uddannelse og er revalideret til nyt arbejde, end ikke kan gå ind i systemet som nyuddannede og få understøttelse på dimittendsatsen. Det er en forskelsbehandling af nogle, der er meget dårligt stillet, som er helt urimelig, så jeg håber, at vi kan få stillet disse spørgsmål og få nogle relevante svar, som vil blive læst – og ikke mindst forstået – for efter denne debat er jeg da sikker på, at det ikke mindst er det sidste, vi har brug for.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Af fru Lilli Gyldenkildes uddybende bemærkninger fremgik bl.a., at en af drivkræfterne bag det foreliggende forslag er fru Lilli Gyldenkildes harme over at opleve, at man har to småbørnsfamilier på hver sin side af en kommunegrænse, der bliver behandlet forskelligt. Det ene sted kan man få hjælp fra kommunkontoret, det kan man ikke det andet sted.

Så skildrer fru Lilli Gyldenkilde meget malende, hvordan hun har forsøgt den ene metode efter den anden efter den tredje for at få løst det problem, der her er tale om, men det, som går igennem hele vejen, er, at fru Lilli Gyldenkilde har valgt den forkerte metode, idet hun mener, at fejlen ligger i den kommune, der giver det lille tilskud. mens den ligger i den kommune, der giver det store tilskud. Det er den, som skal væk fra at give de store tilskud. Det er sådan, fru Lilli Gyldenkilde kunne finde en løsning på sit problem.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at den tankegang er ude af trit med den tid, vi lever i. Fru Lilli Gyldenkilde er da heldigvis i den alder, hvor der går mange præse op for hende efterhånden. Vi så en forleden dag, det var vist i Jyllands-Posten, og der vil også gå den prås op for fru Lilli Gyldenkilde en eller anden dag, at for at være i trit med den tid, vi lever i som verdens mest forgældede land, skal vi gøre lige præcis det stik modsatte af det, som fru Lilli Gyldenkilde har arbejdet på gennem alle årene herinde. Man er i trit med virkeligheden, hvis man overlader det mere og mere til folk selv at klare deres økonomi, hvis man sørger for, at den private økonomi styrkes ved skatnedsættelser og ved, at der læsses mindre og mindre over på de offentlige budgetter. Det vil være i trit med den virkelighed, vi lever i. Forhåbentlig kommer fru